

JUUBELID

ELMAR RÄTSEP – 75

Juubilar on sündinud 2. mail 1923. aastal Harjumaal Laitse vallas talupidajate pojana. Huvi põllumajanduse vastu tekkis kindlasti sellest, et maapoisina pidi ta juba varakult talutöid tegema. Ka pärast alghariduse omandamist Laitse algkoolis tuli mõni

aeg töötada isatalus, enne kui avanes võimalus edasiõppimiseks. Ega noormeheks sirgumise aastad olnud kerged, sest tuli üle elada keerulised ümberkorralduste ajad ja sõja-aastad. Vaatamata kõigile raskustele lõpetas Elmar Rätsep 1946. aastal kiitusega Uuemõisa Põllumajandustehnikumi. Juba sama aasta sügisel jätkas ta õpinguid TRÜ Põllumajandusteaduskonnas, mille ka nelja aasta pärast lõpetas, omandades õpetatud agroofi kutse.

Nagu tavaliselt ikka, algab teadusredelil kõrgemale astmele pürgimine selle alumiselt pulgalt. Ka Elmar Rätsep, jäädes pärast lõpetamist tööle ülikooli juurde, töötas algul veise- ja hobusekasvatuse kateedri piimanduse laboratooriumis vanemlaborandina, kuid juba aasta pärast sai temast EPA põllumajandusloomade söötmise kateedri assistent. 1954. a. omistati juubilarile vanemõpetaja, 1969. a. dotsendi ning 1977. aastal professori kutse.

Teadlasena on Elmar Rätsep uurinud sugusigade söötmisega seotud küsimusi. 1959. aastal omistati talle põllumajandusteaduste kandidaadi kraad töö *Sugukultide tüüpratsioonid paaritusperioodil* kaitsmise järel. Doktoritöö *Emiste reproduktsioon ja füsioloogiline seisund loomsete söötade ratsionaalsel kasutamisel ja asendamisel* valmis kümneaastase teadustöö tulemusena. Lisaks kahele väitekirjale on ta avaldanud teadustöid veel sigade söötmise, söötade keemilise koostise, kalajäätmete konserveerimise ja ensüümpreparaatide söödalisisandina kasutamise alal. Kokku on juubilar avaldanud üle saja teadustöö.

Professor Elmar Rätsep on õpetanud üliõpilastele põllumajandusloomade söötmist, loomakasvatuse aluseid ning piimandust ja seda kokku 41 aastat. 1994. aastast on Elmar Rätsep emeriitprofessor.

Juubilar on aktiivse eluhoiakuga inimene. Pidades pensionipõlve, suhtleb ta tihedalt oma vanade kolleegidega, külastab regulaarselt EPMÜ

raamatukogu ning on hoolitsev vanaisa lapselastele. Töid ja tegemist jätkub tal ka Peedul asuvas suvekodus.

Soovime lugupeetud juubilarile edaspidiseks tugevat tervist, jätkuvat energiat, teotahet ja kordaminekuid kõigis ettevõtmistes.

S. Tõlp

MALEV MARGUS – 75

Sündinuna 1923. a. jõudis Malev Margus 23. mail kolmveerandsajandini.

Pärast maineka H. Treffneri gümnaasiumi lõpetamist sai ta kiiresti (1945. a.) ka Tartu Ülikooli metsandushariduse. Alustades juba 1944. a. Otepääl metsnikuna oli ta 1945...1947 samas metsaülem, siis Tartumaa Metsatööstuskeskuse juht ja 1947...1950. a. Elva metsamajandi direktor. Praktika vajadustest lähtuvalt kirjutas ta TA Zooloogia ja Botaanika Instituudi aspirantuuri lõpetades väitekirja põllumajandusele kõlbmatute maade metsastamisest Eesti kaguosas. Kandidaadikraad kinnitati 1953. a. Edasiselt jätkus nii teaduslik kui ka organisatsiooniline tegevus läbi töerohkete aastate: oli kümme aastat ZBI metsasektori juhataja, siis aastail 1963...1969 TA Tallinna botaanikaia teadussekretär, valmistas ette Eesti Metsainstituudi (EMI) asutamise ja oli selles juhtivatel ametikohtadel asedirektorina teadussaavutusi evitades (1976...1990) ning organisatsioonilisest tööst vabanenuna vanemteadurina (1991...1996). Fr. R. Faehlmann ütleb küll, et ükskord elas üks mees, kes sündis, elas ja suri ja rohkem me temast ei tea, kuid juubilarist on teada märksa rohkem...

Metsakasvatusele on Malev Margus pühendanud 30 tööd-artiklit. EMI päevil suundus huvi maastikulisele metsakasvatusele, kaitsemetsadele ja puhkemetsamajandusele. Tulemuste üks väljund on raamat *Eesti NSV puhkealad* (1974) koos kaasautoritega. Nimetatud uuringute ulatust näitab Malev Marguse enda tööde arv (65 nimetust).

25 teadus- ja populaarteaduslikku kogumikku, raamatu ja brošüüri toimetamine, samuti metsandusbibliograafiate koostamine koos kaasautorite ja -toimetajatega, on üks lõik juubilari algatustest ja kordaminekutest. Malev Marguse kaastööd leiame teatmeteostes *EE, Eesti Põllumajandusentsüklopeedia* metsanduse osas ning

peatselt ilmuvas *Eesti Teadlaste Leksikonis* (viimases sadakond artiklit!).

Juubilar on loonud laialdase kontakti Välis-Eesti metsateadlastega (Rootsi, Saksamaa, Kanada, USA jt.). Kirjavahetusele lisanduvad isiklikud mõlemapoolsed külastused. Tulemuseks on Malev Marguse vahendusel arvukate teadustööde, memuaaride, kirjade, fotode ja dokumentide laekumine Eesti Metsamuuseumi arhiivraamatukogusse Sagadis. Huvituses väliseestlaste-metsateadlaste elukäigust on Malev Margus kirjutanud sellest reas artiklites.

Raamat *Eesti Metsaülemate saatusest* (1995) pakub huvi paljudele. Valminud on täienduste ja parandustega teise trüki käsikiri. Metsandusajaloo artiklite arv ulatub viiekümneni.

Malev Margus on avaldanud ligi 200 teadustööd (raamatud, brošüürid, artiklid). Populaarteaduslike kirjutiste arv ületab 1300 piiri – neist kolmandik kogumikes ja ajakirjades, kaks kolmandikku ajalehtedes.

Ärgem unustagem tegevust TA Looduskaitse komisjonis, Eesti metsaseltsis, Teadusajaloo ja -filosoofia ühenduses ning Välis-Eesti Ühingu. Üliõpilasseltsi *Liivika* nimistust leiame samuti juubilaril nime.

Võibolla jäi olulistki nimetamata, kuid paber on otsa lõppemas... Siiski juubilarist veel: tänu sellele, et ta ise on kirjamees ja ise lahtise sulega ning kolleege kaasa haarates on metsateaduse varasalv tublisti täitunud.

Uue veerandsaja künnisel soovime: jätkugu tal tervist, ikka tervist – siis võime metsa-kirjavarale salamisi lisagi loota.

H. Rebane

HARRI HINDOALLA – 75

11. juunil 1998. a. täitub 75 eluaastat Jõgeva Sordiaretuse Instituudi väga kauaaegsel teadustöötajal Harri Hindoallal. Juubilar on pärit endiselt Võrumaalt Kõlleste vallast talupidajate perest. Enne ülikooli astumist on õppinud ja lõpetanud Põlgaste Algkooli (1937) ning Väimela Põllumajandustehnikumi (*cum laude*, 1945). Ta tuli Jõgevale tööle pärast Tartu Ülikooli Põllumajandusteaduskonna lõpetamist 1949. aasta juulis ega ole kogu elu jooksul töökohta vahetanud. Harri Hindoalla töötab osalise koormusega ka

käesoleval ajal. Esimesed 10 tööaastat (1949...1958) oli ta tegev kartuli, hiljem põhiliselt põldherne sordiaretajana. Tema osalusel on aretatud väga laia kasutusulatuse saavutanud kartulisordid 'Sulev', 'Ando' ja 'Varmas' (tuntud ja levinud sort väljaspool Eestit) ning põldherne-sordid 'Kiir', 'Hele', 'Mehis', 'Varko', 'Kirke', 'Hilko' ja 'Seko'. Lisaks aretustööle on H. Hindoalla tööülesannete hulka kuulunud põldkaunviljade algseemnekasvatuse, mõne silokultuuri (talirüps, päevalill) bioloogia ja majanduslike omaduste uurimine ning söödajuurviljade kasvatamise agrotehnika (s.h. seemnekasvatusalane) uurimistöö.

Oma kutsetöös on juubilar olnud alati kohusetruu ja täpne, töö kvaliteedi osas nõudlik nii iseenda kui kaastöötajate suhtes. Põldkaunviljade aretus- ja katsepõllud on viimastel aastakümnetel olnud Jõgeval alati eeskujulikus korras, mis paljudele meie külalistelegi pole jäänud märkamata.

Kolleegina on H. Hindoalla sõbralik ja abi valmis. Ta on üllatavalt hästi kursis kultuuri, spordi ja poliitika päevaprobleemidega. Tal on poliitikas maamehelikult tervele mõtteviisile tuginevad kindlalt väljakujunenud isiklikud seisukohad, mida ta julges välja öelda ka enne Eesti taasiseseisvumist.

Juubilar on koos abikaasa Urvega üles kasvatanud kolm last, kelle lapsed omakorda hakkavad täisealisteks saama.

Kolleegide nimel palju tänu tehtu eest ning õnne ja tervist edaspidiseks!

A. Bender

ENDEL KALA – 75

16. juunil tähistab Eesti Põllumajandusülikooli tehnikateaduskonna energotehnika õppetooli (endise EPA autode ja traktorite kateedri) kauaaegne õppejõud tehnikakandidaat dotsent Endel Kala 75. sünnipäeva.

Endel Kala on sündinud Võrumaal Varstu vallas talupidajate peres. Nagu talulapsed ikka, sai ka Endel kodutalus kõiki vajalikke talutöid tehes eesti põllumehe elufilosoofiat rajava töökasvatuse. Juubilaril haridustee algas 1930. aastal Miku algkoolis (Varstus) ja jätkus Võru Gümnaasiumis, mille ta lõpetas 1942. aastal. Endel Kala kooliaeg ja noorus langesid Eesti Vabariigi ja tema rahva jaoks

keerulisele ja muutlikule ajale. Pärast gümnaasiumi lõpetamist töötas ta lühikest aega (1942...1943) Võru linnavalitsuses, 1943...1944 oli sõjaväes ja 1944...1946 töötas õpetajana Krabi mittetäielikus keskkoolis.

Sõja lõppedes avanes teadmislembesel tehnikahuvilisel noorel mehel 1946. aastal võimalus jätkata õpinguid Tartu Riikliku Ülikooli metsandusteaduskonnas metsatööstuse erialal. TRÜ lõpetamise järel 1951. aastal rakendas Endel Kala ülikoolis omandatud teadmisi insenerina Viljandi Metsatööstuskeskuses. Pedagoogitöö kutsumus tõi ta aga 1956. aastal tagasi Tartusse hiljuti loodud Eesti Põllumajanduse Akadeemia autode ja traktorite kateedrisse. Autode ja traktorite kateedris on Endel Kala töötanud 34 aastat, algul vanemlaborandina ja hiljem dotsendina (1973. aastast).

Pedagoogitöö kõrval asus ta professor M. Gorbunovi juhendamisel uurima traktori veovõimet ja juhitavust. Uurimistöö tulemusel valmis väitekiri *Pikibaasi mõju traktori veomadustele ja juhitavusele*, mille juubilar kaitses Leningradi Põllumajandusinstituudi tehnikateaduskonna nõukogus 1965. aastal ning talle omistati tehnikakandidaadi teaduslik kraad. Edaspidi on E. Kala uurinud ja avaldanud töid traktorite veomaduste, hüdroüsteemide ja traktorite kasutamise ning töökindluse alalt.

Pikaajalise pedagoogitöö kestel on Endel Kala õpetanud autode ja traktorite ehitust, liikluseeskirju ja liiklusohutuse aluseid, juhendanud praktikaid ja diplomitöid, lugenud täienduskursustel hüdraulikat ja hüdroüsteeme. Enamik EPA metsanduse eriala lõpetanuist on autode ja traktorite alase koolituse saanud juubilar juhendamisel.

Nii õppe- kui teadustöös on Endel Kala olnud elulähedane ja ratsionaalne. Ta on alati püüdnud olla kursis traktori- ja autoehituse uudistega ning püüdnud näha kõike oma silmaga. Olles ka reisihuviline ning ühendades meeldiva kasulikuga on ta käinud ennast tihti täiendamas paljude traktori- ja autotehaste juures: Minskis, Harkovis, Tšeljabinskis, Togliattis.

Juubilar on aktiivselt osalenud seltskondlikus elus. Ta on olnud pikka aega (26 aastat) Eesti Põllumajanduse Akadeemia ametiühingu komitee liige ning juhatanud töökaitse sektsiooni. Enam kui 15 aastat on ta juhendanud Üliõpilaste Teadusliku Ühingu autode ja traktorite ringi.

Kolleegid õnnitlevad Endel Kala juubeli puhul ja soovivad tugevat tervist ning edu igas ettevõtmises.

T. Sõõro

NIKOLAI KOSLOV – 70

EPMÜ loomaarstiteaduskonna patoloogilise anatoomia õppetooli emeritprofessor veterinaariadoktor Nikolai Koslov sai 70-aastaseks 6. aprillil 1998. a.

N. Koslov on sündinud Järva maakal Karinu külas talupoja perekonnas, keskkhariduse omandas Tallinnas ja 1954. a. lõpetas Eesti Põllumajanduse Akadeemia veterinaariateaduskonna kiitusega. Töötas aasta veterinaararstina Ahjal. Aastatel 1955...1960 töötas EPA patoloogilise anatoomia ja parasitoloogia kateedris, algul vanemlaborandina ja assistendina ning hiljem aspirandina. 1962. a. kaitses ta edukalt bioloogiakandidaadi dissertatsiooni Eesti Teaduste Akadeemias ja suunati tööle ENSV Ministrite Nõukogu Kõrgema ja Keskerihariduse Komiteesse vaneminspektori kohale. 1965. a. määrati N. Koslov EPA teadusprorektoriks. Alates 1977. aastast sai N. Koslovist EPA rektor, kellena töötas 1988. aastani. Samaaegselt jätkus töö patoloogilise anatoomia ja parasitoloogia kateedris, kus ta vaatamata suurele koormusele tegi teadustöö kõrval ka õppetööd. Tema algatusel loodi mükobakteriooside uurimisgrupp (1972...1989). Oma doktoritöö mükobakteriooside alal kaitses N. Koslov 1984. a. Moskvast. Oli kateedrijuhatajaks professoriks 1985...1995. a. Käesoleval ajal uurib juubilar klamüdioosi esinemist loomadel, klamüdioosi patomorfoloogiat.

Juubilaril on olnud ühiskondlikult aktiivne, ta on kirjutanud rohkesti teaduslikke artikleid ja peatükke käsiraamatutesse.

Soovime oma austatud tasakaalukale ja sõbralikule kolleegile palju õnne, tugevat tervist ja edukat teadustööd ka edaspidi.

V. Lokk

JAAN LIIV – 70

Jaan Liiv on sündinud 28. mail 1928. aastal Võrumaal Kasaritsa vallas talupidajate perekonnas. Tema koolitee algas kohalikus Sammuka Algkoolis ning jätkus Võrumaa Rahvahariduse Seltsi Eragümnaasiumis ja Võru Kesk-koolis. Aastatel

1946...1950 õppis ta TRÜ põllumajandusteaduskonnas.

Noor spetsialist asus zootehnikuna tööle TRÜ väikloomakasvatuse kateedrisse, seejärel töötas Eesti NSV Põllumajanduse Ministeriumi Propaganda Valitsuses. Kuni oblastite likvideerimiseni töötas ta Tallinna Oblasti Täitevkomitee Põllumajandusvalitsuse peazootehnikuna ja seejärel Eesti NSV Põllumajanduse Ministeriumi Loomakasvatuse ja Veterinaaria Peavalitsuse vanemzootehnikuna.

Alates 1954. aastast, mil Jaan Liiv astus tollase Eesti NSV TA Taimekasvatuse Instituudi aspirantuuri, on ta uurinud rohumaaviljelust. Uurimistulemuste põhjal koostas J. Liiv 1964. aastal kandidaadidissertatsiooni *Looduslike rohumaade saagikuse tõstmine Saaremaal*, mille põhjal talle omistati põllumajanduskandidaadi teaduslik kraad. Pärast aspirantuuri töötas ta pikka aega EMMTUI-s. Seal oli ta kultuurrohumaade osakonna noorem teaduslik töötaja, siis vanemteaduri kohusetäitja ja vanemteadur ning aastatel 1969...1984 ka nimetatud osakonna juhataja. Aprillist 1984 kuni septembrini 1994 oli Jaan Liiv ELVTUI rohumaaviljeluse sektori juhataja. Tema publikatsioonides on kesksel kohal rohumaaviljeluse ja söödatootmise küsimused.

Pensionipõlve pidada pole Jaan Liivil olnud lihtsalt aega. Alates 1994. aasta oktoobrikuust on ta Võrumaa Talupidajate Liidus konsulendiks, käesoleval aastal atesteeritud taimekasvatuse konsulendina. Tema organiseerimisel propageeritakse ja juurutatakse rullisilo tootmist. Ta on läbi viinud Kemira Agro OY koostöölepingu raames väetus- ja sordivõrdluskatseid. J. Liivi osaluseta ei möödu korporatsiooni Ugala üritused. Oma ametinimeks võib ta soovi korral kirjutada ka Hindo talu peremees.

Soovime juubilarile head tervist, jätkuvalt energiat ja tööõnnumu!

K. Annuk

ELMAR-ANTS VALDMANN – 70

Elmar-Ants Valdmann on sündinud 5. juunil 1928. a. Tallinnas. 1936. a. alustas ta kooliteed Kivimäe algkoolis, jätkas 1942. a. Gustav Adolphi Gümnaasiumis, mille lõpetamise järel 1947. a. siirdus õppima Tartu Ülikooli veterinaariateaduskonda.

Veterinaararsti diplomi Eesti Põllumajanduse Akadeemiast sai Elmar-Ants Valdmann 1952. a.

Juba üliõpilaspäevil võttis ta aktiivselt osa üliõpilaste teadusliku ühingu tööst, mis ilmselt aitas määrata edaspidiseid töid ja tegemisi. Prof. J. Kaarde soovitab oma iseloomustuses E.-A. Valdmannil asuda tööle teaduse alal.

1952. a. tuli E.-A. Valdmann tööle toleae-gesse TA Loomakasvatuse ja Veterinaaria Instituuti laborandina. 1953...1956. a. õppis ta aspirandina Leningradi NSVL TA I. P. Pavlovi nim. Füsioloogia Instituudis. 1956. a. asus ta järjepidevale tööle Eesti Loomakasvatuse ja Veterinaaria Teadusliku Uurimise Instituuti, algul nooremteadurina, edasi jätkas vanemteadurina ja aastail 1961...1965 instituudi biokeemia ja füsioloogia labori juhatajana. 1965...1976. a. oli juubilar instituudi direktori asetäitja teadusalal. Pikka aega, aastatel 1976 kuni 1994 oli Elmar-Ants Valdmann Eesti Loomakasvatuse ja Veterinaaria Teadusliku Uurimise Instituudi direktor, olles 1988...1993. a. ka Teadus-tootmiskoondise "Eesti Loomakasvatus" peadirektor.

1959. a. kaitses E.-A. Valdmann edukalt kandidaadidissertatsiooni teemal "Изучение рефлекса молокоотдачи при машинной дойке" (Piima-ejektsiooni refleksi uurimine masinlүpsil) ja talle omistati bioloogiakandidaadi kraad. 1969. a. valmis doktoridissertatsioon teemal "Моторная функция вымени коров при машинном доении" (Lehma udara motoorne talitlus masinlүpsil), mille E.-A. Valdmann kaitses samal aastal ja talle omistati bioloogiadoktori kraad.

Nagu eeltoodust nähtub, on juubilar töötanud ühes asutuses, s.o. Eesti Loomakasvatuse ja Veterinaaria Teadusliku Uurimise Instituudis, läbides seal tööalaselt kõik astmed ametiredelil.

Neljakümne kahe aasta jooksul on juubilaril tulnud suunata eesti veterinaaria- ja loomakasvatusteaduse arengut koos uue põlvkonna teadlaste kujundamisega. See oli ajajärk, mil Eesti põllumajanduses toimunud järsud muutused seadsid veterinaaria- ja loomakasvatusteaduse ette oma-

moodi ülesanded. E.-A. Valdmann on Eesti Loomakasvatuse ja Veterinaaria Teadusliku Uurimise Instituudi juhtimisel lähtunud põhimõttest, et Eestis on põllumajandust, sh. loomakasvatust vaja, ja igati aidanud kaasa selle arengule ja järjepidevusele.

Juubilarite tegevust teadlaste ja administraatorina on korduvalt kõrgelt hinnatud. Talle on kollektiivide koosseisus antud Nõukogude Eesti (1972) ja Eesti NSV riiklik preemia (1985), NSVL riiklik preemia (1975). Ta on Eesti Vabariigi teaduspreemia laureaat (1993), 1976. aastast teeneline teadlane, 1982. a. kinnitati professori kutse. 1978. a. valiti juubilar Üleliidulise Põllumajandusteaduste Akadeemia korrespondentliikmeks, 1983. a. sama akadeemia tegevliikmeks ja 1992. a. Venemaa Põllumajandusteaduste Akadeemia välisliikmeks.

Juubilaril on teadusliku ja administratiivse tegevuse kõrval tulnud täita väga palju ühiskondlike ülesandeid, olles EPMÜ, TÜ ja teiste teadusasutuste teadusnõukogu ja erialanõukogu liige. Olgu märgitud, et tähelepanuväärset tööd noorte teadlaste ettevalmistamisel Eestis tegi Eesti Loomakasvatuse ja Veterinaaria Teadusliku Uurimise Instituudi juures tegutsenud erialanõukogu, kus kaitses oma teaduskraadi 91 vabariigi noorteadlast. Selle nõukogu esimehena ja aseesimehena töötas juubilar. 1976...1993 oli Elmar-Ants Valdmann eesti punase karja tõuaretuse nõukogu esimees. Lisaks eeltoodule on ta olnud tegev veel väga paljudes organisatsioonides, nagu Euroopa Piimakarjakasvatavate Assotsiatsiooni liige, kuulus Euroopa punase karja ühenduse direktorite nõukogusse, sai Aretusühistu Eesti Punane kari I. auliikmeks, Eesti Vabariigi teaduspreemiate määramise komisjoni liige jne., aga samuti väga mitmete ajakirjade toimetuskolleegiumide liige või nende esimees. Kõige selle kõrval on tema juhendamisel kaitstud 8 kandidaadidissertatsiooni ja 1 magistriväitekirja.

E.-A. Valdmann on 345 trükis ilmunud publikatsiooni autor või kaasautor. Mitme võõrkeele oskajana on ta osalenud ja esinenud korduvalt rahvusvahelistel kongressidel, konverentsidel ja sümposiumidel.

Kõike seda suudetakse, kui töö ja puhkus on õigesti ajastatud. Võime ütelda, et juubilar on seda osanud, kusjuures kodusoojusel ei ole siin väike tähtsus. Selle eest on hästi hoolitsenud abikaasa, bioloogikandidaat Vallia Valdmann. Juubilarite perekonnas on täiskasvanud poeg, kes ilmselt vanemate eeskujul on valinud teadlaste okkalise tee.

Arvukad kolleegid nii meie vabariigis kui väljaspool seda tunnevad juubilarit kui erudeeritud, taktitundelist ja mitmekülgsete huvidega inimest, kes on nõudlik nii enda kui alluvate suhtes. Endise spordimehena on ta alati vaimselt ja füüsiliselt heas vormis, osates ka rasketes situatsioo-

nides tasakaalustada kaaslaste sügavamõtteliste märkustega.

Endiste töökaaslaste ja kolleegide nimel õnitleme emeritprofessor Elmar-Ants Valdmani 70. juubeli puhul. Soovime tugevat tervist ja elujaatavust ning kaasalöömist noorte teadlaste kasvatamisel. Soovime samuti edukaid kevadkülvu ja sügisei lõikusi suvekodus Jurmalas ning rõõme vanaisa vastutusrikaste ülesannete täitmisel.

O. Kärt

ELMAR KAAR – 70

Juubilar sündis 10. juunil 1928 Eesti Vabariigis kaunil Võrumaal Antsla vallas taluperes. Loodushuviliseks sai ta pärast Võru Keskkooli lõpetamist Eesti Põllumajanduse Akadeemiast 1953. a. metsandusliku kõrghariduse. Juba järgmisel aastal hakkas

ta TA Zooloogia ja Botaanika Instituudis (ZBI) uurima Saaremaa loolade metsastamist ja 1958. a. anti talle bioloogikandidaadi kraad. Aasta hiljem monograafiana trükitud uurimus muutus kõigile kättesaadavaks.

Teadustöö ZBI metsasektoris jätkus selle likvideerimisel 1963. a. Metsamajanduse ja Looduskaitse Peavalitsuse Metsanduse Teadusliku Uurimise Laboratooriumis ja 1969. a. selle Metsainstituudiks (EMI) ümbernimetamisel. 1970. aastast oli Elmar Kaar 23 aastat metsakasvatuse labori juhataja ja pensionile jäämise eel 31. augustini 1996 ligi neli aastat vanemteadur.

Elmar Kaari elutööks kujunes põlevkivikarjäärade metsastamine. Põlevkivi kaevandamise alad on ökoloogiliselt rikutud. Järelikult tuli selgitada taasmetsastamise viisid, mis arvestaksid mullatekkeprotsesse ja taimkatte suktessioone. Oli vajalik välja töötada meetodid põlevkivikeemiatööstuse tuhamägede ja elektrijaamade tuhaplatoode haljastamiseks, tuli lahendada allmaakaevanduste juures asuvate aherainepuistangute metsastamise võtted, oli vajalik teada allmaakaevanduste langatuste mõju metsadele.

Elmar Kaar organiseeris ja arendas koostööd end. Nõukogude Liidu ja välismaa teadlaste-uurijatega. Tema algatusel toimus Eestis 1975. a. üleliiduline kolmepäevane rekultiveerimisalane konverents üle 100 osavõtjaga. Osalejaile oli üllatuseks, et saadi kohe trükitud ettekanded. Kolm aastat hiljem toimus Eestis Suurbritannia –

Nõukogude Liidu sellealane sümposium. Mõlemal suurüritusel oli Elmar Kaar nii organiseerija kui ka esineja – koos teiste uurimisgrupi teadlastega. Külalised võisid ekskursioonidel näha rekultiveerimistulemusi. Elmar Kaar on oma saavutusi tutvustanud üleliidulistel nõupidamistel ning Vastastikuse Majandusabi maade sümposiumidel.

Juubilar on valitud NL Teaduse ja Tehnika Komitee ja NL TA Biogeotsöonoloogia Teadusliku Nõukogu liikmeks rekultiveerimise küsimustes. Tema tunnustatust kinnitab see, et ta pidi Jerevanis 1979. a. esinema NL erialaste instituutide direktorite nõupidamisel rekultiveerimisest NL-s ja maailmas üldse.

Elmar Kaare tööde ja saavutustega on Eestis käinud tutvumas teadlased Venemaalt, Ukrainast, Saksamaalt, Tšehhist, Inglismaalt, USA-st, Rootsist, Poolast ja teistest Läänemere maade riikidest. Tulemuslikkust on tunnustatud. Aastail 1974...1980 oli ligem koostöö Poola Metsainstituudiga.

Suurele töökoormusele vaatamata on jätkunud aega ja huvi tammikute uurimisele, samuti on Elmar Kaar aastakümneid tegelnud astelpajuga seda soojalt soovitades. Eesti Loodusuurijate Seltsi tegevliikmena on tema toimetatud seltsi aastaraamatu 70. köide.

Trükis on avaldatud 153 teadustööd (osalt kaasautoritega) ja 14 populaarteaduslikku artiklit. Vormikohast doktoritööd pole, kuid vastavad tulemused on trükis juba avaldatud – neid on rohkemgi kui doktorikraadi saamiseks vajalik.

Juubilar arvab, et rekultiveerimistöid tuleb jätkata, kuid uurimistulemused (koos kaasautoritega) tuleks koondada ühiste kaante vahele ja trükis avaldada. Kes finantseeriks?

Juubilari sõbralikkus, heatahtlikkus ja vastutulelikkus näivad olevat sünnipärased. Jätkugu tervist eluks ja kirjasõna jaoks!

H. Rebane

ALEKSANDER ASTAŠKIN – 70

20. juunil saab 70-aastaseks kaua-aegne EPMÜ maakorralduse kateedri õppejõud ja juhataja, maamööduinstituudi emeriitprofessor Aleksander Astaškin.

A. Astaškin on sündinud Venemaal Tambovi oblastis, lõpetanud Valgevene Põllu-

majanduse Akadeemia maakorraldusinsenerina (1951). Diplomi saamise järel suunati noor spetsialist tööle Eestisse. Esimesed töömeheaastad möödusid Põllumajandusministeeriumi Maakorralduse Valitsuse operatiivkoosseisus rühmajuhatajana (1951...1953). Et aga 1951. a. avatud Eesti Põllumajandusakadeemia vajas õppejõude, suunati A. Astaškin 1953. a. tööle EPA-sse, mis on jäänud ta töökohaks senini. Aastad 1953...1955 möödusid geodeesia kateedri assistendina töötades, järgnes töö maakorralduse kateedri vanemõpetajana (1955...1958). 1958. a. astus ta sihtaspirantuuri Moskva Maakorraldusinstituudi juures, kus kaitses ka kandidaadidissertatsiooni teemal *Kolhoosiasulate ja tootmiskeskuste paigutus Eesti NSV-s* (1960). Aspirantuuri lõpetanuna töötas ta aastail 1960...1962 EPA matemaatika ja geodeesia kateedri vanemõpetajana, kuid juba 1962. a. valiti ta kateedri juhatajaks ning 1966. a. maakorralduse kateedri juhatajaks, 1965. a. omistati talle dotsendi kutse. Maakorralduse kateedrit juhatas ta kuni 1978. aastani, seejärel töötas paar aastat kateedri dotsendina. 1980...1982 töötas A. Astaškin vanemteadurina, et vormistada oma doktoridissertatsioon, järgnes töö maakorralduse kateedri dotsendina (1982...1986). 1986. a. kaitses ta Jelgavas doktoridissertatsiooni teemal *Põllumajandusliku tootmise territoriaalse organiseerimise majanduslikud alused ja meetodid maakorralduse süsteemis Eesti NSV näitel*. Samast ajast jätkas ta õppejõu tööd juba professori ktna, 1988. a. aga omistati talle professori kutse. 1993. aastast jätkab ta emeriitprofessorina.

Seega on praktiliselt kogu A. Astaškini töömehe elu möödunud EPA-s/EPMÜ-s. Tema käe alt on läbi käinud kõik Eestis kõrghariduse saanud maakorraldusinsenerid, ta on juhendanud kümneid diplomitöid. Kuid mitte ainult. Ta on juhendanud ka 3 kandidaadi- ja 2 magistr töö koostamist. Sellega on ta jätnud igati märgatava jälje Eesti kõrgharidusega maakorraldajate kaadri väljakujundamisse.

Üle neljakümne aasta pikkuse pedagoogitöö jooksul on A. Astaškin õpetanud ligi kümnet erinevat ainet. Algul olid ülekaalus geodeetilised ained, kuid hiljem on vaekauss kaldunud maakorralduslike ainete kasuks. Eriti südamelähedased on olnud maakorralduslik projekteerimine ja rajooniplaneerimine, mis on ka tema teadustöö põhivaldkondadeks. Neil teemadel on temalt ilmunud ligemale 150 artiklit.

A. Astaškin on teadlase ja pedagoogina olnud hinnatud ka väljaspool Eestit. Ta oli NSVL Põllumajandusteaduste Akadeemia maakorraldusprobleemide teadusnõukogu liige, NSVL Põllumajandusministeeriumi Riikliku Maaresursside Instituudi maakorraldusprobleemide teadusnõukogu liige, Balti vabariikide maakorralduse koordinaatsiooninõukogu liige, Moskva Maa-

korraldusinstituudi doktorikraadi kaitsmise nõukogu liige. Korduvalt oli ta riikliku eksamiskomisjoni esimeheks Moskva Maakorraldusinstituudis, Valgevene Põllumajandusakadeemias jm. Käesoleval ajal on ta EPMÜ doktorikraadi kaitsmise nõukogu liige, maakorralduse eriala magistrinõukogu esimees. Ta on olnud oponendiks 17 kandidaadi- ja 6 doktoritöö kaitsmisel.

Prof. A. Astaškin on osanud oma aega ratsionaalselt kasutada. Aktiivse teaduslik-pedagoogilise töö kõrval on ta ehitanud suvila Peedule ja rajanud ka väikese aia, kus ta veedab oma vabu hetki. Aiatöö ja tervisesport on aidanud tal säilitada nooruslikkuse ja aktiivsuse, mida läheb vaja lastelaste jaoks. Vanaisa eeskuju on innustanud ka tütrepoeg Eduardi õppima maakorraldust.

Maamõõdu instituut soovib suure juubeli puhul A. Astaškinile palju õnne, tugevat tervist ja jätkuvat energiat edaspidiseks.

F. Virma

KALJO REIDLA – 70

Kaljo Reidla on sündinud 28. juunil 1928. a. Kilingi-Nõmme linnas Pärnumaal. Kooliteed alustas 1936. a. Kilingi-Nõmme I Algkoolis ja jätkas 1939. aastast Viljandis, kus lõpetas Viljandi II keskkooli 1947. a. 1947. a. sügisel

asus õppima Tartu Riikliku Ülikooli Loomaarstiteaduskonda ja lõpetas selle EPA Veterinaariateaduskonda kuuluvana 1952. a. *cum laude* (see oli EPA esimene ja teaduskonna 100. lend).

Pärast EPA lõpetamist asus K. Reidla Veterinaariateaduskonna kirurgia ja sünnitusabi kateedris kirurgia erialal alguses ordinaatorina (1952), siis assistendina (1952...1954), vanemõpetajana (1954...1962), dotsendina (1962...1989) ja alates 1988. aastast professorina. Emeriitprofessoriks valiti 1993. a. Ta oli 18 aastat (1960...1978) kirurgia ja sünnitusabi kateedri juhataja.

Kandidaaditöö *Mõningate ravimlahuste toime kannaliigese interoretseptoritesse* sai valmis õppetöö kõrvalt, kaitsmine oli Tartus 1958. a. Doktoritöö *Mõnede koepreparaatide toime imikpõrsastel haavade paranemisele, nende arengule ja suremusele* kaitsmine toimus Moskvast 1988. a. Prof. K. Reidla on üliõpilastele õpetanud üld-, erija operatiivkirurgiat, oftalmoloogiat, röntgenoloogiat ja radioloogiat.

K. Reidla teadustöö temaatika on olnud praktilise suunitlusega. Ta on uurinud liigesehaavade ja jäsemehaiguste diagnostika ja ravi, kõhuõhne operatsioonide, uue koepreparaadi valmistamise ja rakendamise, laserravi kasutamise jt. küsimusi.

Prof. K. Reidla on suurte kogemustega oma eriala spetsialist, alati soliidne härrasmees, abivalmis ja tasakaalukas õppejõud ja kolleeg. Kontakt üliõpilastega hea. Tema loengud on selged, lihtsad ja arusaadavad. Juhendanud on K. Reidla palju ÜTÜ töid ja 14 kirurgiaalast diplomitööd.

K. Reidla on olnud agar õpikute ja õppevahendite kirjutaja. Olulisemad neist on *Loomade kaastreerimine, Põllumajandusloomade kiiritushaigus, Luuhaiguste röntgendiagnostika, Veterinaarkirurgiliste haiguste esmaabi, Põllumajandusloomade traumatism*. Ta on palju kirjutanud veterinaarkirurgilisi märksõnu *Eesti Nõukogude Entsüklopeedias, Eesti Entsüklopeedias* ja *Eesti Põllumajanduse Entsüklopeedias*, tema teaduslike tööde nimekirjas on üle paarisaja mitmesuguse artikli, raamatu ja trükise.

Prof. K. Reidla oli EPA Metoodika Nõukogu liige ja kauaaegne teaduskonna metoodikakomisjoni esimees ja liige, EPA Kaitsmisnõukogu sekretär.

Prof. K. Reidla on visalt ja sihikindlalt tegutsenud eriala raamatu koostajana. Tema koostajatöö tulemusel on ilmunud *Veterinaarfüsioteraapia, Veterinaarteraapia ja -profülaktika, Veterinaaresmaabi, Sigade haigused ja Koduloomade esmaabi*, ilmumisel on *Veiste haigused, Koerte haigused* jt.

Märkimist vajab juubilaril aktiivne osavõtt sportlikust ja muusikalisest tegevusest. See on olnud väga mitmekülgne ja saavutusterohke. Juba keskkoolis õppides harrastas ta peamiselt kergejõustikku ja pallimänge. Ta oli Viljandimaa parim kergejõustiklane poeglase A-klassis, saavutas vabariigi koolinoorte meistritiitli jalgpallis ja korvpallis, II koha murdmaajooksus ja kuulus 1947. a. vabariigi koondvõistkonda kergejõustikus jne. Juubilar organiseeris 1945. a. Viljandi kooli estraadi- ja tantsuorkestri *Bin*, mis saavutas nii koolis kui Viljandi linnas suure populaarsuse. ta võttis osa orkestrandina 1947. a. üldlaulupeost. K. Reidla oli aktiivne ka üliõpilasena, osaledes teaduslikus (ÜTÜ) töös, oli kirurgia ringi esimees, võttis osa sportlikust tegevusest ja muusikalistest üritustest, organiseeris teaduskonnas estraadiorkestri ja meeskoori jne.

Õppejõuna töötamise ajal meeldis juubilaril tegelda muusikaga. Ta oli Kõrgemate Koolide Lõpetanute Meeskoori *Gaudeamus* asutajaliige ja esimene koorivanem. Ta laulis selles kooris paarikümmend aastat. Hiljuti oli selle koori 40. aasta juubel.

Juubilar on abielus Leida Oravaga juba alates 1947. aastast. Kuldpulmad möödusid vaikselt. Neil on üks poeg ja kolm lapselast. Neist kõige vanema pojapoeg Meelise kasvatamisel (praegu arstiteaduskonnas doktorantuuris) on juubilari pere kõige rohkem abiks olnud.

Juubilar loobus suvekodust Urvastes, pidades seda liiga kaugeks. Praegu on emeritprofessor Kaljo Reidla peamiseks tegevuseks eriala raamatute koostajatöö ja ilukirjanduse lugemine. ka muusikat meeldib kuulata.

Soovime juubilarile edaspidiseks tugevat tervist, jõudu ja edu oma rahuldustpakkavas lemmiktegevuses ja õnne isiklikus elus!

H. Pärn

EDVIN NUGIS – 60

Edvin Nugis on sündinud 20. aprillil 1938. a. Abhaasia Gagra rajooni Sulevi külas. Õppis Sulevi 4-kl. koolis, seejärel Tallinna 21. keskkoolis, siis Salme küla 8-kl. koolis ning seejärel Krasnodari krai Adleri raj. 38. keskkoolis, mille ta

ka 1957. a. edukalt lõpetas. Üritas sisse saada Krasnodari põllumajanduse instituuti mehhaniseerimist õppima, kuid ei läinud konkursiga läbi. Loogiline, et peale selle oli kohe ka armeeteenistusse minek mereleenuväkke Sevastopolisse, Mustamerelaevastikku. Edvin Nugis oli see õnnelik mees, kellel võimaldati ennetähtaegselt demobiliseeruda, et sooritada sisseastumiseksamid EPA-sse mehhaniseerimise erialale, mis läks ka edukalt korda. Kaukaasia eestlasena sai õppimine toimuda ainult vene osakonnas, sest eesti keele teadmised olid totaalse venestamise poliitika tõttu üsnagi tagasihoidlikud. Eestimeelne hoiak võimaldas kiiresti adapteeruda ja EPA lõpetamise (1965. a.) järgselt lugeda ennast juba eestlaseks. Selleks aitas kaasa abiellumine eesti tuntud mullateadlase Alfred Lillema tütre Maiega, kellega koos kasvatati üles kolm last.

Oli täiesti loomulik, et kui hakati samme seadma A. Lillema perekonda (1964), siis küpses ka idee tulla tööle Eesti Maaviljeluse ja Maaparanduse Instituuti Mehhaniseerimise osakonda. Osakond võttis (1966. a.) noore insener-mehhaaniku hea meelega vastu ja lõi kõik tingimused loominguks tööks. 1987. a. sügiseks oli juba kaks kandidaadi miinimumi eksamit sooritatud ning peale eriala sisseastumise eksami edukat sooritamist võeti E. Nugis aspirantuuri kaugõppe

osakonda Leningradis–Puškinis Loode Põllumajanduse Mehhaniseerimise ja Elektrititseerimise TU Instituuti (1968). Nelja aasta möödudes valmis kandidaaditöö teemal *Uudismaa võsaadra ribihõlma töö uurimine*.

Kandidaaditöö kaitsmine oli 1972. a. Kaunase Põllumajanduse Akadeemia pidas autori taotlusi teaduste kandidaadi vääriliseks ja 1973. a. anti autorile välja tehnikakandidaadi diplom.

Teadusliku uurimistöö problemaatika oli niivõrd huvitav, et peale kandidaadikraadi kaitsmist kujunes instituudis E. Nugise initsiatiivil mõttekaaslaste grupp, kes hakkas uurima komplekselt süsteem *Masin–muld–taim* seisundi hindamist mulla tallamise ja kobestamise tingimustes. Viidi läbi ulatuslikud komplekskatsed vabariigi tüüpilistes mullastiku tingimustes. Katsetulemustest koorus välja edaspidine uurimissuund, mida hakkasid tunnustama ka N. Liidu keskorganid, kes toetasid materiaalselt antud uurimusi. Samuti selgus katsetulemustest, et temaatikat on vaja laiendada nii uute tööseadiste kui ka mullaharimise viiside osas likvideerimaks mullatallamise mõju. Selleks, et panna piir mulla masindegredatsioonile oli vajalik üha enam pöörata tähelepanu kõige õhulembelisemale kultuurile – kartulile.

Ilmar Aamisepp oli see, kes ärgitas E. Nugist hakata uurima mulla tihenemist kartulipõldudel. Antud problemaatikaga hakkasid samuti komplekselt tegelema koos E. Nugisega L. Tartlan ja R. Lehtveer. Pikapeale antud probleem hakkas haakuma kartuli reavahelisusega, kartulipesade kasvukeskkonna optimeerimise, vaopõhja kobestamise ning lõpuks tehnoradade probleemiga. Siin olid abiks juba ka EPA-st ning teistest asutustest ja majanditest spetsialistid.

Tänu paljude kaasabile valmis 1987. a. doktoritöö teemal *Mulla optimaalse füüsikalise seisundi tagamine erisügavusliku mullaharimise tehniliste vahendite ratsionaalsel kasutamisel (Eesti NSV näitel)*, mille alusel E. Nugis taotles tehnikadoktori teadusdoktori kraadi. Kraadi kaitsmine toimus 1988. a. lõpus Minskis Mittemustmulla Mehhaniseerimise ja Elektrititseerimise TU Keskinstituudis. 1989. a. algul omistas Üleliiduline kõrgeim atesteerimiskomisjon autorile tehnikadoktori kraadi.

E. Nugis on palju energiat ja jõudu andnud vabariigi künnivõistkonna ja Eesti kändjate tulemuslikuks esinemiseks üleliidulisel ja rahvusvahelisel areenil. Tema juhtimisel oli Eesti künnivõistkond kolmekordne N. Liidu tšempion (1977. a., 1986. a. ja 1988. a.). VMN-i liikmesriikide vahelistel künnivõistlustel kolmel korral oli ta rahvusvahelise tasemega kohtunik, 1987. a. vabariiklikel künnivõistlustel Kehtnas – peakohtunik, 1989. a. Aravetel – peakohtuniku asetäitja.

E. Nugis on Eesti Kinoliidu aktiivne liige, kahe filmistsenaariumi kaasautor ja kolme filmi

konsultant. Praegusel momendil on valmimisjärgus uue filmi *Maapiinad* stsenaarium. Tal leidub aega ka kujutava kunsti loomiseks.

E. Nugis oli 1991...1992. a. Eesti Kongressi Majandusnõukogu esimees.

Praegu on E. Nugis Välis-Eesti Ühingu liige ja Abhaasia eestlaste toimkonna esimees.

Leiundustöö on samuti E. Nugise õlgadel, ta on eesti Leiutajate Liidu president.

E. Nugise huvide sfääri mahuvad ka rahvusvahelistes organisatsioonides osalemine. Ta on ISTRO (*International Soil Tillage Research Organization*) Eesti haruosakonna esimees ja üks vähestest Rahvusvahelise Mullateadlaste Seltsi (*International Society of Soil Sciences*) liikmetest Eestist.

E. Nugis organiseeris omal initsiatiivil kolm rahvusvahelist üritust, ühe konverentsi (1992 – *Mulla tallamine ja tallatud muldade kasutamine*) ja kaks sümposiumi (1994 – *Maa ja mullakaitse* ning 1996 – *Säästlik põllumajanduse areng ja rehabilitatsioon*). Kõik kolm üritust võeti kokku igaüks eraldi teadustööde kogumikuna (inglise keeles).

Intensiivne teadustöö ja laialdased huvialad on võimaldanud avaldada teaduslikke ning poliitilisi artikleid – kokku 146, sealhulgas ka 21 leiutise materjale.

E. Nugis rajas oma abikaasa Maiega Kloogale väikese maakodu (umbes 2 ha), mis ka juba kinnistatud. Tundub, et sellel maatükil ja oma väikese traktoriga on juubilaril võimalus ennast teostada lõpmatuseni. Selleks soovimegi talle jätkuvat energiat teaduse põllul künni jätkamist ja oma maakodus eneseteostamist.

J. Muru

SAIMA KALEV – 50

20. juunil on kaunviljade aretajal põllumajanduskandidaat Saima Kalevil esimene juubelisünnipäev. Lapsepõlv ja esimesed kooliaastad möödusid Ida-Virumaal. Alghariduse sai ta Küttejõu algkoolis ja edasi viis koolitee Maidla 8-kl. kooli ning sealt Kiviõli I Keskkooli, mille lõpetas 1966. a. Järgmisel aastal asus Saima Kalev õppima Eesti Põllumajanduse Akadeemiasse, mille lõpetas 1972. a. õpetatud agronoomina. Kindlasti nõudis see jõupingutusi, sest oma osa vajas ka 1970. a. sündinud tütar Katri. Kuid

raskused ületati üheskoos akadeemias zootehnikuks õppiva abikaasaga.

Saima Kalevi tööalane tegevus algas Pärnumaal. Algul töötas ta “Säde” kolhoosis (1972...1975) peaagronoomina ja agronoomina ning hiljem, seoses abikaasa üleviimisega Halinga kolhoosi, agronoomina (1975...1978).

Teadustöö sai aga alguse tööle asumisega kaunviljade aretusühikuna Jõgeva Sordiaretusjaamas 1978. a. Ta läbis tõusujoones agronoomi (1978...1983), nooremteaduri (1983...1989) ja vanemteaduri (1989) ametiastmed. Juba agronoomina töötades alustas S. Kalev kolleeg Harri Hindoalla kõrval teadusliku uurimistööga segavilja agrotehnika alal, mida jätkas ja süvendas hiljem Eesti Põllumajanduse Akadeemia agronoomiateaduskonna maaviljeluse kateedri ühiskondliku aspirandina prof. J. Lepajõe juhendamisel. Valminud väitekirjas (1988) üldistas S. Kalev oma katsete andmed, mis käsitlesid 15 erineva hernesordi kasvatamist puhas- ja segukülvis koos kaera, odra ja suvinisu seisukindlamate sortidega. Segaviljas nähti üht võimalust üleminekuks mahepõllumajandusele.

Saima Kalev on osa võtnud põldherne aretusest Jõgeva Sordiaretuse Instituudis juba alates sinna tööle asumisest. Tema osalusel on eluõiguse saanud mitmed põldhernesordid nagu ‘Varko’, ‘Hilko’, ‘Kirke’ ja ‘Seko’.

1992. a. määrati S. Kalevile Akadeemilise Põllumajanduse Seltsi, mille liige ta on 1990. aastast, viimaste aastate teadustöö preemia. Ta on paljudel teabepäevadel rääkinud põldkaunviljadest ja nende kasvatamisega seonduvaist probleemidest. Alates 1993. aastast tegeleb juubilar ka talirüpsi aretusega koostöös *Svalöv Weibull AB*-ga (Rootsi). Koostöö eesmärk on aretada Eesti jaoks uus talirüpsisort. Sellega sõltuksime vähem välisturust ja selle ebastabiilsusest.

Juubilar on palju viibinud ka väliskomandeeringutel, kus tal on olnud oma teadustööga seotud ettekandeid. Alates 1996. a. on ta ühenduse *Carbohydrate Biotechnology Network for Grain Legumes* liige.

Juubilari kui teadlast iseloomustavad püsivus, sihi- ja põhimõttekindlus, mille tulemusena viib ta peaaegu alati kavandatud ettevõtmised lõpule. Tema töid ja tegemisi saadab alati rahulik asjalikkus. Olles rühmajuhataja, oskab ta suhelda oma kaastöötajatega ning on alati sõbralik ja abivalmis. Koos abikaasaga on nad üles kasvatanud kaks last ja praegu on ta ka hoolitsev vanaema oma lastelastele.

Õnnitleme juubeli puhul ja soovime juubilarile jätkuvat edu teadustöös ja rahuldust kõigist ettevõtmistest.

A. Tsahkna